

למרות החקירות הקדחתניות, לא התברר עדיין באיזו צורה מתו החיות. ההשערות שהועלו היו שהמות בא מחמרי חיסוי, מבשר מקולקל או מרעל שנתן להם במזון.

הקרבן
אחד האריות שנפלו קרבן להרעלה המסתורית, ששמה תוך חודש אחד קץ לחייהן של שמונה חיות: אריות, טיגריסים, ונמרים.

החשוד
חנוך גוטמן, עובד הגן שפוסט, נעצר כחשוד באיומים להרעיל את החיות. טוען גוטמן, כי הוא הפסיק את עבודתו, נוכח החס המושפיל כלפיו.

הגן. הוא נראה גם מסתובב שם בנסיבות מסתוריות בשעות מאוחרות בלילה. גוטמן הסביר נסיבות מסתוריות אלה: "לפי החווה שלי עם הגן מותר לי להשתמש בצריף שלי חודש אחרי שאני גומר איתם. מגיע מגיע לי חודש אחד חופש, זאא אומרת שהיה מותר לי להשתמש בצריף חודשיים אחרי שעזבתי. עד עכשיו אני מחזיק שם כל מיני חפצים שלי ושל אשתי. או, כשמצאו אותי ב־11 בלילה, באותו יום עבדתי בחוף בצבעות ובאתי לקחת כמה פחים."

לגוטמן היה גם הסבר משלו, מאין נובע החשד כי השתמש בצריפו למטרות בלתי מוסריות: "רבות עם אשתי והיא עזבה אותי וברחה להוריה. לא ידעתי מזה. חשבתי שהיא הלכה לצריף של בחור אחד, כמו תמתי. באתי לבחור ושאלתי אם ראה את אשתי. למחרת הלך להנהלת הגן וסיפר שאני הצעתי לו לעשות מהחדר שלו זנות. זה שקר גמור. הוא בעצמו הציג פעם לאשתי לעבוד אצלו בננות תמורת שליש מהרווחים. אבל ברור שהיא סירבה."

"אני לא הרעלתי שום חיות, גם לא את הכלבים שאמרתי שצריך להרעיל. כל השכנים מכירים אותי. כולם יודעים שאני חוזר כבר למושב. אבל הם התנהגו אתי בשלילה. אצל הגרמנים לא התנהגו ככה כמו שהם התנהגו אתי!"

אנשי גן החיות סרבו להגיב על ההאשמות נגד גוטמן. טען בן־רב, סגן מנהל הגן: "כאיש משטרה לשעבר, אני יודע שכל אדם הוא בחזקת זכאי עד שהוכח ההיפך. כל העניין נמסר לידי המשטרה, החקירה עוד נמשכת."

ת חיות הנדרר?

להרעיל את החיות - האם יש קשר בין שני המקרים?

ונשכו אותה חזק ברגל השמאלית. יש לי אפילו תעודה מרופא. למחרת היא לא יכלה לעבוד, הסתובב לה הראש והיא נפלה מהמדרגות בבית שעבדה שם. הרופא נתן לה פתקה שהיא לא מסוגלת לעבודה. הגשתי נגד גיוני משפט, שעדיין מתברר. "ראיתי שאני מוכרח לעזוב את המקום. הגשתי מכתב בקשה להתפטרות. באתי אל גופר. בחווה שלי אתם היה כתוב שבמקרה שאני עוזב מרצוני הטוב, אני מקבל פיצוי יים 500 ל"י. על חשבון זה שכרתי לי חדר עלוב בצריף ברחוב חלוצין עלידי מנשיה."

"הם האשימו אותי כאילו אימתי שאר-עיל את החיות בגן. נכון שאימתי, אבל לא את כל החיות. אחרי שהכלבים של גיוני נשכו את אשתי, אמרתי לגופר ש-כלבים כאלה צריך להרעיל. גופר אמר שהכלבים של גיוני, וגיוני אמר שהכלבים של גופר. אז אמרתי לו שאם תהיה לי אפשרות ארעיל אותם!"

לעומת סיפורו של חנוך, טען יושב־ראש ועד גן החיות הד"ר אריה לויט, כי חנוך פוטר אחרי שחשדו בו כי הוא עומד להשתמש בחדרו למטרות בלתי מוסריות. יתכן שהנהלת גן החיות לא ידעה על כך, אולם בתקופה האחרונה התנהל קן פריצות בתוך הגן:

הגן נסגר בשעה שש־חצי אחר־הצהריים. סמוך לשעה זו היו מופיעות כמה פרוצות בגן, מסירות כאילו להנאתן בין הכלובים. אולם הן לא היו חובבות־חיות כה נלהבות. הגן שימש כמקום מיפגש אידיאלי בין פרוצות ובין לקוחות. בשעות הלילה, כאשר הגן היה נסגר, עדיין שקקו בו החיים. הכניסות הראשיות של הגן היו אמנם נעולות, אולם הכניסה הצדדית, מצד רחוב אבן־גבירול, היתה פתוחה, ואחד הצריפים הנמצא מאחורי כלובי החיות הועד מד לרשות הפרוצות, שהיו מביאות לשם את לקוחותיהן.

עוד יותר מזאת. הטלפון הציבורי בבית הקפה שבתוך הגן, שימש לפרוצות שהס-תובבו שם בשעות אחר־הצהריים, כאמצעי קשר, באמצעותו יכלו הלקוחות להתקשר עמן טלפונית.

"החקירה עוד נמשכת..."
ר אחרונה הגיעו שמועות להנהלת ה-גן, כי משתמשים באחד הצריפים כבית זנות. למרות שהנהלת הגן לא הודיעה על כך ברורות, רמזו כמה מאנשיה כי חנוך גוטמן פוטר על רקע זה. הצהיר גוטמן בת גובה על כך: "זה שקר, אני אתבע אותם למשפט!"

אולם היו כמה סיבות שיכלו להחשיד את גוטמן. למרות שעובד לפני חודש את מקום העבודה, המשיך להשתמש בצריפו בתוך

סבורה שנשואי שני העבריינים המועדים עשויה להשפיע על שניהם לטובה, השפיעה עליהם שיתחננו. רחל קיבלה עבודה כסד-רנית בגן, גרה עם חנוך בצריף הקטן בתוך הגן. כך נמשכו העניינים עד לפני חדשים מס-פר. חנוך הסתכסך עם עובדי הגן ועם מנהליו, ולפני למעלה מחודש עזב את עבודתו.

על איזה רקע עזב? טוענת הנהלת הגן: גוטמן פוטר. גוטמן טוען: התפטרתי מר-צוני הטוב. הסביר גוטמן מדוע התפטר: "רציתי כמה פעמים לעזוב את העבודה בגן. הי-תנאים הסוציאליים קשים מאוד שם. גרנו בארגז שאפילו לבשל לא יכולנו שם. בעד הדירה הזאת, דרשו ממני לעבוד שעות נוספות. באמצע הלילה היו מעירים אותי מהשינה ואומרים: בא סוס, בוא להפשיט אותו."

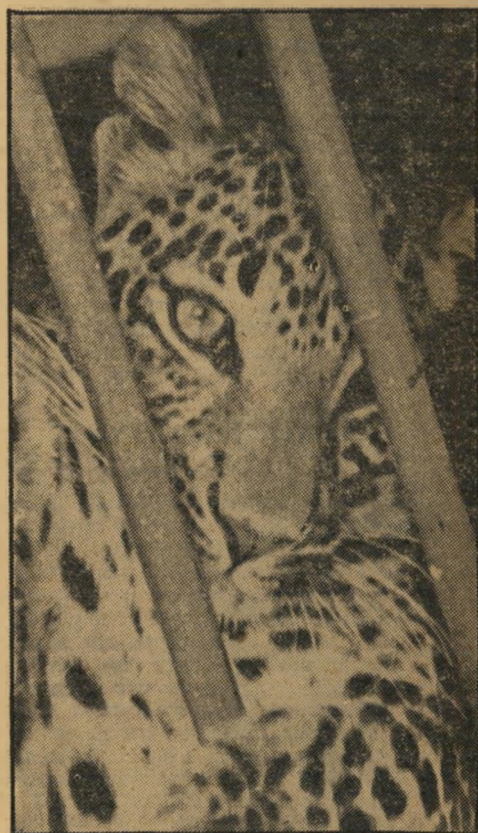
"גם גיוני, מטפל החיות של הגן שם עלי עין. קודם היינו חברים טובים. מה שהוא היה אומר לי הייתי עושה. אחרי שנתיים שעבדתי בגן, הוא התחיל לשנוא אותי. כולם אמרו שהוא רוצה להפטר ממני, כדי להכניס במקומי ערבי אחד שעבד פעם בגן. כל יום היינו רבים. הייתי מתלונן אצל גופר והוא היה אומר לי: 'גיוני צודק'. 'במשך הזמן ראו שיש לי כשרון לצב-עות. התחלתי לעבוד בגן בכל מיני עבודות של צבעות, בנאות ואינסטלציה. מיום ליום התקדמתי, אז הוציאו אותי מהמחלקה ונת-נו לי עבודות כאלה. דרשתי שכר של עובד מקצועי. אבל הם רצו שאעבוד גם בנבלות וגם בבנין. אמרתי להם: אני דורש דרגה מקצועית, אני רוצה להרגיש את עצמי בעל מקצוע. אז הם ראו שנהייתי פיקח וחפשו לשים לי רגל. יום אחד בא אלי אגסי, מנהל העבודה, ואמר לי: 'ראינו את התיק שלך, הוא שחור כולו. יש תלונות נגדך ואתה ברשימה השחורה'."

"לא ידעתי מה לעשות ולאן אלך. יש לי אשה ואני לא רוצה ללכת לעשות מה שעשיתי פעם. אז אמרתי לו: אני לא בבית סוהר פה ולא במחנה ריכוז, אני במקום עבודה מסודר."

"דיברתי עם המנהל, הצעתי שיתן לי פיצויים ואעזוב את המקום. הם עשו פנים עקומים, חיפשו דרך לסלק אותי בלי פיצויים."

אח"צ: קן פריצות

י ום אחד, אחרי העבודה, אשתי יצאה מהבית והלכה למכולת לקנות דברים. אז כבר לא עבדה בגן אלא אצל מישהו, ניתקה מדרגות של בתים. איך שהיא נכנסה לגן, פתח גיוני את השער ושני הכלבים האפריקאיים שלו התנפלו עליה

הנפטר
נמר מתוך שני הנמרים שהיו בגן החיות. השני גם הוא נפגע בהרעלה, אך הצליח להתגבר.

משטרה לשעבר, ביקשה מהם להעסיק את גוטמן.

השרכניות: המשטרה

ג וטמן החל בחיי החדשים. הוא עבד כשוטט ופושט עורות של בהמות ש-הובאו לגן החיות כדי לשמש מזון לחיות. הוא החל לעבוד תמורת שכר של חמש ל"י ליום, קיבל גם ארגז עץ גדול שישמש אותו למגורים.

כך עבד גוטמן במשך שמונה חדשים. אחרי תקופה זו נשא לו לאשה את רחל, ילידת מרוקו. גם היא היתה בעלת עבר דומה לשלו: נערת־רחוב שבילתה בבית הסוהר ורוצתה לחזור למושב. חתונתם נערי-כה בגן החיות, בנוכחות כל העובדים. הי-שדכן במקרה זה היתה המשטרה. היא היתה

המנהל

ברוך גופר, מנהל גן החיות מזה כ־20 שנה, נפל למשכב מרוב צער על מות החיות.